Dziennik Urzędowy
Unii Europejskiej

PL
Seria L

2026/2467

6.11.2026

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2026/2467

z dnia 5 listopada 2026 r.

w sprawie rekompensaty finansowej dla konsumentów końcowych paliw oraz w sprawie umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w Unii oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE ([1]), w szczególności jej art. 30f ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2066 ([2]) zawiera szczegółowe przepisy dotyczące określania *ex ante* udziału ilości paliwa dopuszczonego do konsumpcji w działalności objętej rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE, a tym samym unikania umarzania uprawnień do emisji nieobjętych tym rozdziałem. Nie zawsze jednak możliwe jest prawidłowe określenie kategorii konsumentów końcowych we wszystkich przypadkach, zwłaszcza jeżeli nie istnieje bezpośrednie powiązanie w dostawach między podmiotem objętym regulacją a konsumentem końcowym. W związku z tym może się zdarzyć, że uprawnienia do emisji nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy zostaną umorzone, a koszty emisji z działalności nieobjętej tym rozdziałem zostaną przeniesione na konsumentów końcowych.

(2) Aby zaradzić sytuacjom, w których nie można uniknąć podwójnego liczenia lub umorzenia uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE, należy ustanowić przepisy dotyczące udzielania przez państwa członkowskie rekompensaty finansowej konsumentom końcowym paliw zgodnie z tą dyrektywą. Należy również przyjąć przepisy dotyczące przekazywania danych na potrzeby korygowania ogólnounijnej liczby uprawnień wydawanych na podstawie rozdziału IVa tej dyrektywy o umorzone uprawnienia do emisji nieobjętych tym rozdziałem.

(3) Liczba uprawnień, za które państwa członkowskie udzieliły rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera, będzie prawdopodobnie niższa niż łączna liczba umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE, co wynika z kilku względów. Po pierwsze, państwa członkowskie nie mogą udzielać wszystkim konsumentom końcowym rekompensaty na poziomie powyżej zera za emisje z działalności nieobjętej zakresem rozdziału IVa tej dyrektywy. Po drugie, udzielając rekompensaty finansowej, państwa członkowskie mogą ustanowić progi, poniżej których nie udzielają rekompensaty na poziomie powyżej zera w celu ograniczenia obciążenia administracyjnego. Po trzecie, niektórzy konsumenci końcowi mogą nie ubiegać się o rekompensatę, którą mogliby otrzymać. Po czwarte, państwa członkowskie mogą nie posiadać informacji na temat przypadków, w których podmioty objęte regulacją umorzyły uprawnienia do emisji pochodzących z ostatecznego wykorzystania paliw nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy.

(4) Jeżeli państwo członkowskie rozszerzy zakres stosowania systemu handlu uprawnieniami do emisji na działalność niewymienioną w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie z art. 30j tej dyrektywy, może to znacznie zmniejszyć liczbę umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy. W takim przypadku liczba uprawnień, za które to państwo członkowskie udzieliło rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera, jest prawdopodobnie najbardziej wiarygodnym oszacowaniem liczby umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy.

([1]) Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2003/87/oj.
([2]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2066 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 (Dz.U. L 334 z 31.12.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2018/2066/oj).

(5) W przypadku gdy państwo członkowskie nie rozszerzyło zakresu stosowania systemu handlu uprawnieniami do emisji na działalność niewymienioną w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, łączną liczbę umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy, odpowiadającą łącznej liczbie uprawnień, za które państwa członkowskie udzieliły rekompensaty na dowolnym poziomie, w tym zero, można najlepiej oszacować jako różnicę między zweryfikowanymi emisjami zgłoszonymi na podstawie rozdziału IVa tej dyrektywy a emisjami CO_2 z działalności objętej rozdziałem IVa tej dyrektywy i zgłoszonymi w krajowych wykazach gazów cieplarnianych państw członkowskich zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 ([3]).

(6) Zgodnie z art. 30c ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE ogólnounijna liczba uprawnień wydanych na podstawie rozdziału IVa tej dyrektywy ma być korygowana co roku od 2029 r. o umorzone uprawnienia do emisji nieobjętych tym rozdziałem.

(7) Wynika z tego, że państwa członkowskie powinny co roku przekazywać Komisji informacje w celu określenia ogólnounijnej liczby umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa.

(8) Zgodnie z art. 30f dyrektywy 2003/87/WE państwa członkowskie mogą zapewnić rekompensatę finansową konsumentom końcowym paliw w przypadkach, gdy nie było możliwe uniknięcie umorzenia uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy. Aby zapewnić integralność środowiskową systemu handlu uprawnieniami do emisji objętego rozdziałem IVa tej dyrektywy, taka rekompensata powinna być proporcjonalna, niedyskryminująca i ściśle powiązana z poniesionymi kosztami emisji. Metody stosowane przez państwa członkowskie w celu upewnienia się, że konsumenci końcowi kwalifikujący się do otrzymania rekompensaty finansowej ponieśli koszty emisji w wyniku podwójnego liczenia lub niezamierzonego uwzględnienia emisji, powinny obejmować sprawdzenie, czy odpowiednie podmioty objęte regulacją stosują domyślny współczynnik zakresu na poziomie 1 w swoich zatwierdzonych planach monitorowania, wymaganie współczynnika na poziomie 1 w odniesieniu do odpowiednich strumieni paliwa, jak określono w art. 75 l ust. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2018/2066, lub żądanie dowodów od konsumentów końcowych.

(9) Państwa członkowskie powinny mieć swobodę w wyborze metody określania wielkość emisji CO_2, za którą ma być udzielana rekompensata, tak aby mogły dostosować ją do danej działalności i rodzaju kwalifikujących się konsumentów końcowych oraz ograniczyć obciążenie administracyjne, o ile metoda ta daje wiarygodne oszacowanie emisji CO_2.

(10) Państwa członkowskie powinny określić okres kwalifikowalny na potrzeby udzielenia rekompensaty finansowej, w celu dostosowania go do danej działalności oraz rodzaju konsumentów końcowych. Okres kwalifikowalny może wynosić miesiąc, kwartał lub pół roku, ale nie powinien przekraczać jednego roku kalendarzowego, aby zachować spójność z rocznym cyklem unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji i ograniczyć obciążenie konsumentów końcowych w przypadku działalności nieobjętej rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE.

(11) Zgodnie z art. 30f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE rekompensatę finansową dla konsumentów końcowych paliw oblicza się w oparciu o średnią cenę uprawnień sprzedawanych na aukcjach przeprowadzonych w danym roku sprawozdawczym. Opłata za emisje stosowana do ustalania rekompensaty powinna być średnią ceną w okresie kwalifikowalnym określonym przez dane państwo członkowskie, w którym paliwo zostało zakupione przez konsumentów końcowych. Oznacza to, że państwa członkowskie powinny przyjąć średnią opłatę za emisje w okresie, w którym umożliwiają konsumentom końcowym ubieganie się o rekompensatę, na przykład w ujęciu miesięcznym, kwartalnym lub rocznym.

(12) Aby ograniczyć obciążenie konsumentów końcowych w przypadku działalności nieobjętej rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE, rekompensaty finansowej należy udzielić w ciągu roku kalendarzowego następującego po roku okresu kwalifikowalnego.

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1999/oj).

(13) Aby Komisja mogła monitorować stosowanie art. 30f ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE i niniejszego rozporządzenia wykonawczego, państwa członkowskie powinny co roku składać sprawozdania na temat udzielonej rekompensaty finansowej.

(14) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Zmian Klimatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „konsument końcowy" do celów rekompensaty finansowej, oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która jest użytkownikiem końcowym paliwa zgodnie z definicją w art. 3 lit. af) dyrektywy 2003/87/WE w przypadku działalności nieobjętej rozdziałem IVa tej dyrektywy;

2) „podwójne liczenie" oznacza umorzenie uprawnień przez podmioty objęte regulacją w celu dopuszczenia do konsumpcji paliw wykorzystywanych w działalności, o której mowa w załączniku I do tej dyrektywy;

3) „niezamierzone uwzględnienie emisji" oznacza umorzenie uprawnień przez podmioty objęte regulacją w celu dopuszczenia do konsumpcji paliw wykorzystywanych w działalności niewymienionej w załączniku I ani w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, ani niepodlegającej jednostronnemu rozszerzeniu działalności na podstawie art. 30j tej dyrektywy;

4) „rekompensata finansowa" oznacza rekompensatę, na dowolnym poziomie, w tym na poziomie zero, udzieloną konsumentowi końcowemu z tytułu kosztów emisji poniesionych w związku z uprawnieniami wydanymi na podstawie rozdziału IVa dyrektywy 2003/87/WE i umorzonymi w przypadkach podwójnego liczenia lub niezamierzonego uwzględnienia emisji;

5) „okres kwalifikowalny" oznacza okres, w którym zakupiono paliwo zdefiniowane w art. 3 lit. af) dyrektywy 2003/87/WE i za który konsument końcowy może ubiegać się o rekompensatę z częstotliwością składania wniosków określoną przez państwo członkowskie lub, w przypadku działalności, o której mowa w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE, okres, w którym paliwo zostało wykorzystane.

Artykuł 2

Zasady dotyczące rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera

1. Konsumenci końcowi kwalifikujący się do otrzymania rekompensaty finansowej ponieśli koszty emisji wynikające z podwójnego liczenia lub niezamierzonego uwzględnienia emisji.

2. Metoda stosowana do ustalenia rekompensaty finansowej opiera się na wiarygodnym oszacowaniu emisji CO_2 generowanych przez konsumentów końcowych, którzy ponieśli koszty.

3. Cena za tonę CO_2, która ma być stosowana na potrzeby obliczania rekompensaty finansowej, jest średnią w okresie kwalifikowalnym ceny z aukcji przeprowadzonych zgodnie z aktami delegowanymi przyjętymi na podstawie art. 10 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do uprawnień wydanych na podstawie rozdziału IVa tej dyrektywy.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby rekompensata finansowa była udzielana na podstawie obiektywnych, niedyskryminujących i przejrzystych kryteriów oraz aby konsumentom końcowym prowadzącym działalność w tym samym sektorze i znajdującym się w takiej samej sytuacji faktycznej udzielano rekompensaty finansowej na tych samych warunkach.

5. Okres kwalifikowalny na potrzeby udzielenia rekompensaty finansowej nie przekracza jednego roku kalendarzowego.

6. Jeżeli konsumenci końcowi kwalifikują się do otrzymania rekompensaty finansowej, otrzymują ją w trakcie roku kalendarzowego następującego po roku okresu kwalifikowalnego.

Artykuł 3

Przekazywanie informacji na temat rekompensaty finansowej

Co roku państwa członkowskie przekazują Komisji informacje na temat rekompensaty finansowej w formacie określonym w załączniku I. Państwa członkowskie przekazują roczne sprawozdania Komisji do dnia 30 czerwca w roku następującym po roku, w którym udzielono rekompensaty finansowej.

Artykuł 4

Liczba umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE

1. W przypadku gdy państwo członkowskie nie rozszerzyło zakresu stosowania systemu handlu uprawnieniami do emisji na działalność niewymienioną w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, roczną liczbę umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa tej dyrektywy w tym państwie członkowskim, odpowiadającą łącznej liczbie uprawnień, za które udzielono rekompensaty na dowolnym poziomie, w tym zero, ustala się jako różnicę między zweryfikowanymi emisjami zgłoszonymi na podstawie art. 30f ust. 2 tej dyrektywy a emisjami CO_2 z działalności, o której mowa w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, obliczonymi na podstawie emisji zgłoszonych na podstawie art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

2. Od 2030 r. państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 30 czerwca każdego roku dane dotyczące emisji potrzebne do obliczenia emisji CO_2 z działalności objętej rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie ze wzorem określonym w załączniku II, począwszy od danych za 2028 r.

Do celów przekazywania danych dotyczących emisji, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie korzystają z wytycznych metodycznych i wzorów elektronicznych lub specjalnych formatów plików udostępnionych przez Komisję.

Jeżeli sprawozdanie roczne nie jest dostępne lub jest niekompletne w terminie, o którym mowa w akapicie pierwszym, liczbę uprawnień na potrzeby tego sprawozdania określa się na podstawie wytycznych metodycznych przedstawionych przez Komisję.

3. Państwo członkowskie, które jednostronnie rozszerzyło działalność, o której mowa w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, na podstawie art. 30j tej dyrektywy, jest zwolnione z obowiązku określonego w ust. 2 niniejszego artykułu, pod warunkiem że:

a) średnie emisje za lata 2016, 2017 i 2018 z dodatkowej działalności objętej unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji w danym państwie członkowskim zgodnie z art. 30j dyrektywy 2003/87/WE odpowiadają wielkości emisji co najmniej równoważnej krajowym emisjom CO_2 w ramach kodu kategorii źródła 1A4c dla tych samych lat;

b) dane państwo członkowskie wprowadziło i utrzymuje środek służący zapewnieniu rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera w przypadku podwójnego liczenia. Zwolnienie, o którym mowa w akapicie pierwszym, ma zastosowanie do przekazywania danych za lata następujące po zatwierdzeniu jednostronnego rozszerzenia.

W przypadku jednostronnego rozszerzenia działalności zgodnie z akapitem pierwszym oraz spełnienia warunków określonych w lit. a) i b), roczną liczbę umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE określa się na podstawie całkowitej wielkości emisji, za które dane państwo członkowskie udzieliło rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera i zgłosiło ją zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia.

4. Państwo członkowskie, które jednostronnie rozszerzyło działalność, o której mowa w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE, zgodnie z art. 30j tej dyrektywy, jest zwolnione z obowiązku określonego w ust. 2 niniejszego artykułu. Zwolnienie to ma zastosowanie do przekazywania danych za lata następujące po zatwierdzeniu jednostronnego rozszerzenia i pod warunkiem że:

a) dodatkowa działalność objęta unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji w danym państwie członkowskim zgodnie z art. 30j dyrektywy 2003/87/WE nie obejmuje działalności rolniczej objętej kodem kategorii źródła 1A4c;

b) dane państwo członkowskie wymagało domyślnego współczynnika zakresu na poziomie 1 w rozumieniu art. 75 l ust. 6 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2018/2066 dla wszystkich strumieni paliwa wykorzystywanych w działalności rolniczej objętych kodem kategorii źródła 1A4c;

c) dane państwo członkowskie wprowadziło i utrzymuje środek służący zapewnieniu rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera w przypadku podwójnego liczenia.

W przypadku jednostronnego rozszerzenia działalności zgodnie z akapitem pierwszym oraz spełnienia warunków określonych w lit. a), b) i c), roczną liczbę umorzonych uprawnień do emisji nieobjętych rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE określa się na podstawie (i) całkowitej wielkości emisji z działalności nieobjętej kodem kategorii źródła 1A4c, za które udzielono rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera i które zgłoszono zgodnie z art. 3 niniejszego rozporządzenia oraz (ii) wielkości emisji CO_2 zgłoszonej w ramach kodu kategorii źródła 1A4c za odpowiedni rok w krajowym wykazie gazów cieplarnianych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999.

Artykuł 5

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 5 listopada 2026 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN

ZAŁĄCZNIK I

INFORMACJE NA TEMAT REKOMPENSATY FINANSOWEJ

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 3:

1) nazwa środka rekompensaty finansowej;

2) data wprowadzenia środka rekompensaty finansowej;

3) działalność objęta środkiem rekompensaty finansowej, w tym odpowiedni kod kategorii źródła we wspólnym formacie sprawozdawczym (zgodnie z definicją zawartą w wytycznych Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 2006 r. dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych);

4) informacje na temat struktury środka:

   a) odpowiedzialny właściwy organ;

   b) minimalny próg (minimalne progi) kwalifikowalności do rekompensaty;

   c) okres kwalifikowalny i termin składania wniosków;

   d) opis metody stosowanej do określania emisji CO_2;

   e) średnia cena uprawnień stosowana do obliczania rekompensaty finansowej za każdy okres kwalifikowalny;

5) liczba konsumentów końcowych paliwa, którym udzielono rekompensaty w ramach środka w poprzednim roku;

6) równoważna wielkość emisji CO_2, za które udzielono rekompensaty finansowej na poziomie powyżej zera w poprzednim roku;

7) łączna kwota rekompensaty finansowej udzielonej w ramach środka w poprzednim roku.

ZAŁĄCZNIK II

DANE DOTYCZĄCE EMISJI Z DZIAŁALNOŚCI OBJĘTEJ ROZDZIAŁEM IVa DO DYREKTYWY 2003/87/WE

Informacje, które należy zamieścić w sprawozdaniach, o których mowa w art. 4:

1) zweryfikowane roczne emisje z działalności objętej załącznikiem I do dyrektywy 2003/87/WE pochodzące ze spalania paliwa w kategoriach źródła we wspólnym formacie sprawozdawczym (CRF), które nie są objęte załącznikiem III do tej dyrektywy, w tym emisje generowane przez działalność objętą załącznikiem I do tej dyrektywy i zapisane w kodach kategorii źródła CRF 1B, 1C, 1A3e(i) i 1A4c;

2) roczne emisje CO_2 z procesów technologicznych w kategoriach źródła CRF 2 A, 2B i 2C wygenerowane poza działalnością określoną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;

3) roczne emisje CO_2 ze spalania torfu w kategoriach źródła CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a i 1A4b, nieobjęte zakresem działalności zdefiniowanej w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE;

4) roczne emisje CO_2 ze spalania odpadów komunalnych i niebezpiecznych w ramach działalności określonej w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE;

5) roczne emisje CO_2 ze spalania paliw w instalacjach objętych równoważnymi środkami zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE;

6) roczne emisje CO_2 ze spalania paliw w związku z użytkowaniem pojazdów rolniczych na drogach utwardzonych, które zgłasza się w kategorii źródła CRF 1A3b;

7) roczne emisje CO_2 ze spalania paliw w ramach działalności, na którą dane państwo członkowskie rozszerzyło działalność zgodnie z art. 30j dyrektywy 2003/87/WE;

8) wszelkie inne roczne emisje CO_2 zarejestrowane w kategoriach źródła CRF 1A1, 1A2, 1A3b, 1A4a i 1A4b, które nie wchodzą w zakres działalności objętej rozdziałem IVa dyrektywy 2003/87/WE i nie są uwzględnione w pkt 1–7.

Kody kategorii źródła CRF określono w wytycznych IPCC z 2006 r. dotyczących krajowych wykazów gazów cieplarnianych.